

Bu akşam sevgili Muhammet ilk projesinin izlenimini paylaşmış...
"Tarif edilemez sevgi kaynakları" gerçekte örtüşen güzel betimleme
Şu anda bu sevgi kaynaklarımızla birlikteyiz:
Yaz kampımız birbirinden güzel çocuklarla başladı...

5228'e 1 sms 1 çocuğa 1 kitap demek
(Turkcell ve Avea)

Desteklerinize çok teşekkür ediyor,
saygılarımızı sunuyoruz...

ILKYAR

--

Orda bir YIBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

TARİF EDİLEMEZ SEVGİ KAYNAĞI

Hazırlık

Saimbeyli-Sarız YİBoları projesine seçilmemle başladı herşey. İlk etkinlik, ilk proje, bilim otobüsüne ilk biniş, ODTÜ'yü ilk görüş ilker günü idi o ilk gün. Sabahın seherinde yollara düştük, öğlene Ankara'ya ulaşacaktık İstanbul'dan. Öğleden sonra da Ankara'dan yola çıkacaktık Saimbeyli'ye doğru. Ankara yolunda sorular soruyordum tecrübeli arkadaşlarıma, nasıl yapacağız, bizi ne bekliyor, nasıl davranacağız çocuklara? İlkyar gönüllü kılavuzunu iki kere baştan sona okumuştum, aman bir yanlış adım atmayayım, İlkyar'ı hakkıyla temsil edeyim diye, çok heyecanlı ve düşünceli idim. Ankara'ya vardık, ODTÜ'lü arkadaşlar bizi çok sıcak karşıladılar, artık hareket saati gelmişti.

Ve bilim otobüsü; fotoğraflarını, videolarını görüp iç geçirirdim, ben de birgün binsem diye; işte karşımda gitmeyin ne olur bizi bırakmayın diye ağlayan nice çocukları etkinlik bitişi peşinden koşturan, gönüllülere uyduklarında beşik olan, proje yolunda fikirlerin izlenimlerin paylaşıldığı bir meclis olan o otobüs; tam önümde ve ben artık binyorum bizi uzun bir yolculuk bekliyor.

İlk kaynaşma

Yolculuk esnasında hep şunu düşündüm; çocuklara nasıl davranacağım, kendimce kesinlikle acıma duygusu ile onlara yaklaşmayacağıma karar vermiştim ama başka türlü nasıl olacaktı, ben ne idim onlar için, onlar benim için ne idi, aramızda bir sevgi varsa bunun kaynağı ne idi? Bulamadım sevginin kaynağını ve Saimbeyli içinden akan Seyhan nehri ile karşıladı artık bizi, ulaştığımız uzun bir yol da olsa yine bir YİBO'ya. Okulun bahçesinde beklemiş çocuklar bizi, okula girdiğimizde alkışlarla karşıladılar ilkin. Ben yukarıda bahsettiğim sorularla indim otobüsten ve çocuklara doğru yürümeye başladım. Elimde çivim kendime bir çocuk seçmeye karar verdim. Hava karanlıktı, bahçe de karanlıktı, çocukların yüzlerini görmek, seçmek mümkün değildi. Gözle görülür bir şey vardı o da çocukların parlayan gözleri, yüzlerce parlayan göz,

göz, bir anda küçük bir kız bacağıma sarıldı sımsıkı, sonra onu diğer arkadaşları takip etti, 5-6 çocuk hiç tanımadıkları yüzünü tam seçemedikleri birine sevgi gösterisinde bulunuyorlardı, şok oldum, daha büyük olanları hoşgeldiniz diyor ve elimi sıkıyorlardı, hayatımda hiç bu kadar art arda noşpucauk dememişim, kendimi yokladım, kaynağını hala tarif

edemediğim bir çocuk sevgisi içimi kaplıyordu, ben de sevdim onları tanımadan. Anladım ki uzakta olsalar da ben onlar için bir abi onlar da benim için birer kardeş imiş, tarif edilemeyen sevgilerden biriymiş bu sevgi. O gece çocuklarla birlikte şarkılar söyledik, güzel bir kaynaşma oldu.

Sarız'daki ilk

kaynaşma ise tamamen farklı idi. Ben yine elimde çivim ile ilk tanışmaya hazırlanırken, hayatımda yaşadığım ilklerden birini daha bu projede yaşadım. İlk defa birisi bana çiçek veriyordu, üstelik bunu veren Kayseri-Sarız YİBO'dan adını bile bilmediğim ve beni ilk defa gören bir çocuk. Çocuklar ellerinde güllerle sıra olmuş bizi bekliyorlardı. Güller ve çikolatalarla yapılan bir karşılama doğrusu pes, işte bu İlk'ın ne kadar gönüllerde yer ettiğinin; öneminin, gerekliliğinin ve güzelliğinin bir göstergesidir bence.

Masal

İlk'ın bir masal saati varmış, çocuklara yatmadan önce masal okunuyormuş, belki de onlar için hayatında tatmadıkları bir zevk, işin garibi masal benim de hayatımda tatmadığım bir zevk idi, kimse bana masal okumamıştı, ben de kimseye masal okumuş değildim, masal okumak benim

için filmlerden kitaplardan bir kesitti gerçek hayatta gerçekliği yoktu, ama şimdi en gerçek haliyle karşımda idi. Projeye katılan gönüllülerden sadece beşi erkek olduğu için, erkek yatakhanesini oda oda yerine kat kat paylaştık, herkes bir kattan sorumlu idi. Bana 4. ve 5. sınıfların katını vermişlerdi. Masal kitabını aldım, o kata

indim, baktım 6 tane oda var, hepsine tek tek masal okumaya kalksam sona kalanları uykusundan etmiş olacağım veya çoktan uyumuş olacaklar masal dinlemeden, ben de bütün odaları gezdim herkesi bir yatakhaneye topladım. Hiç mübalağasız söylüyorum odada tavan hariç nereye başınızı çevirseniz bir çocuk gülümsemesi, bir çocuk yüzüyle karşılaşıyordunuz, 8 kişilik yatakhane 41 çocuğa masal okumaya kalkışınca böyle oluyormuş demek. O ranzaların üstleri, altları, odanın ortasındaki boşluk, dolapların üstleri sıra sıra çocuk doluydu. Hepsi de inanılmaz bir merak ve dikkatle beni bekliyorlardı.

Herkesin içinde İlkyar'ı aşk haline getiren bir kıvılcım, bir son damla olmuştur, İlkyar'ı çok araştırmış, yaptığı etkinlikleri biliyor ve çok seviyordum, ama beni İlkyar aşığı yapan kıvılcım işte bu masal saati olmuştur, karar vermiştim artık ben de bir İlkyar aşığıydım. Masalı okurken çocuklar merakla ağızları açık dinliyorlardı, masal da masaldı hani, masal bittiğinde birkaç çocuk kahvaltıyı aynı masada yapmak için söz istediler, birlikte yiyelim dediler, ben de tabii ki neden olmasın dedim ve çocukları odalarına dağıttım, her odaya uğrayıp hepsinin yattığından emin olup iyi geceler tatlı rüyalar diledikten sonra odaların ışıklarını kapattım ve ben de yavaş yavaş yatağıma doğru geçtim.

Etkinlikler ve Gönüllüler

İlkyar'da etkinlikler yazılmış, çizilmiş neyin ne zaman nasıl yapılacağı önceden belli, ciddi ve profesyonel bir şekilde yapılıyor. O gönüllü arkadaşlarımla gayreti hala gözümün önünden gitmiyor, etkinlik aralarında koşturup koridor etkinliği yapmaları, kütüphane kurulurken

gösterilen özen, yorulmayı unutan bedenler, düşünmeyi, sorgulamayı,

düşündürmeyi, sorgulatmayı seven beyinler. Hepsine birer altın madalya takılsa yeridir. Ve etkinlik dönüşü arkadaşlardan birinin söylediği şu söz hala kulaklarımda diyor ki; “ben istemem beni hatırlasınlar, ben istemem beni örnek alsınlar, ben isterim ki benim söylediklerimi örnek alsınlar ve benim söylediklerimi hatırlasınlar, isimlerimizin çok bir önemi yok.” Gerçekten çok doğru, eğer bizim yaptığımız etkinliklerden veya söylediğimiz sözlerden birisi çocukların geleceğine dair bir karar almasına yardım etmişse, o çocukta bir şeylerin farkında olma, bilime ve okumaya uyanma başlamışsa ne mutlu bizlere.

Okullardaki Şartlar

Ben köylü değilim, babam da değil, dedem de. Ne kadar arzu

ederdim köylü olmayı, bir köyüm olmasını. Onun için köy hayatı nasıldır, şehirde verilen eğitime bakıldığında köy okulları hangi açılardan geride kalmıştır çok bilmem. Gönül isterki köyle şehir eğitimi eşit olsun, eğitimde şartlar eşitliği sağlansın, eğer Türkiye'nin geleceği, bilim insanları köy okullarında ise

bunu keşfedip onlara gerekli imkanları sağlamak bizim vazifemiz. Bu bağlamda birazcık gittiğim YİBOlar'daki şartlara bakacak olursak, gerçekten iyi bulduğumu söyleyebilirim, yatakhanesi ile, yemekhanesi ile, derslikleri ile nerdeyse şehri aratmayacak seviyedeki okullardı. Benim tek serzenişim küçük sınıfların yatılı kalması konusunda, eğer bu çocuklar bu şekilde yatılı kalmaya devam edecekse muhakkak bu okullarda çocukların bakımını üstlenecek bir iki fazladan memur alımı şart, veya gönüllü anne sisteminin kurulması şart gibi geliyor bana...

MUHAMMED NALCI
Boğaziçi Üniversitesi BÖTE 4.sınıf
Çocuklarımız ilk yar'larımız YİBO'lu kardeşlerimiz...
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

